

LUC TUYMANS

EEN VAN DE MEEST INVLOEDRIJKE HEDENDAAGSE BELGISCHE KUNSTSCHILDERS (60). HIJ WOONT EN WERKT IN ANTWERPEN. WERK VAN HEM VALT TE BEZICHTIGEN IN O.A. NEW YORK (GUGGENHEIM, MUSEUM OF MODERN ART), ANTWERPEN (MUSEUM VAN HEDENDAAGSE KUNST), GENT (SMAK), MAASTRICHT (BONNEFANTEN), PARIJS (CENTRE POMPIDOU) EN LONDEN (TATE GALLERY).

tekst LENE KEMPS

“De angst om het niet meer te kunnen is er constant, ja, natuurlijk, ook vandaag nog, pakweg dertig jaar na mijn eerste doek. Elk werk dat ik maak, vertrekt vanuit dezelfde nervositeit. Misschien weet ik wel beter wat ik doe dan enkele decennia geleden. Maar ik weet nooit of het me gaat lukken.

“Die wrijving is er dus altijd, en ze is voor mij ook erg belangrijk. De onrust die erdoor ontstaat, leidt namelijk tot een verscherpt bewustzijn, tot een vorm van angst die mijn concentratie kan optillen, mijn zintuigen en mijn geest naar het scherpst van de snee kan voeren. En dáár wordt het interessant. Ik vermoed dat zo’n intense en gespannen stemming te vergelijken valt met plankenkoorts. Ik sta onder zo’n koorts, tot op het moment dat ik gewaarword dat het gaat lukken. Vanaf dan wordt het schilderen plezierig.

“In mijn vak is er geen weg terug, en stagnatie is geen optie. Ik moet de lat hoger leggen, elke keer weer. Dat kan maar op één enkele manier: door verder te werken, door nog verder te gaan. Dat is niet makkelijk. Met zo’n evolutie gaat een persoonlijke strijd gepaard. Een waar de buitenwereld geen zaken mee heeft. Niemand hoeft mijn zoektocht te zien, te kennen, zelfs te er- of onderkennen. Het gaat om de dialoog tussen mij en mijn kunst.

“Zonder afzondering geen kunst. Zo is het volgens mij altijd: isolement is een minimumvereiste. Mijn werkruimte, waar de eerder geruststellende dan gezonde geur van terpentijn hangt en waar ik het privilege heb om helemaal alleen te kunnen werken, is de plek waar mijn twijfels zich kunnen ontwikkelen. Ik scherm me er af. Met cocoonen heeft dat terugtrekken niets te maken, eerder met het omgekeerde: met het opzoeken van de *sense of urgency*, het willen aanraken van waar het echt om draait. In mijn atelier gebeurt het. Nergens anders.

“Mijn atelier ligt in Antwerpen, waar ik ook woon. In deze stad zijn de oude meesters alom aanwezig, de eeuwenoude traditie die de schilderkunst hier heeft, voelt extra comfortabel, vertrouwd, aan.”